

ŠTVRTOK 19. MÁJA

7.24

Mama mi práve vrátila mobil. Nedočkavo som ho zapla v nádeji, že si nájdem správu od Daniela, a zistila som, že... NIJAKÁ neprišla.

Neviem, čo sa deje. Takto to vyzerá, keď človek s niekým chodí? Zo začiatku sa mi všetko zdalo ružové a zrazu sa mi zdá všetko ČIERNE.

16.12

„Za celý týždeň sme s Danielom prehodili len pár slov. Myslíš si, že sa mi vyhýba?“ opýtala som sa dnes na obede Poppy.

„Nie, to tak býva,“ odvetila. „Ja som sa napríklad pred štyrmi týždňami dala dokopy s jedným chalanom, čo sa volá Sid, a ani ho nepoznám...“

„Čože?! To nemá logiku. Ako si sa mohla dať dokopy s chalanom, ktorého nepoznáš?“

„Jeho kamoš Jamie sa ma zaňho opýtal, či s ním chcem chodiť, a keďže som práve s nikým nechodila, tak som si povedala... prečo nie?“

„To je šialenstvo! A prečo si nám o tom vôbec nepovedala?“ začudovala sa Jess.

„Ak mám byť úprimná, úplne som naňho zabudla.“

„Zabudla?!“

„Hej... Možno by som mala skúsiť zistiť, čo je vlastne zač...“

„To by si asi fakt mala,“ pritakala som.

Celý zvyšok dňa som sa snažila natrafiť na Daniela, ale nemali sme spoločné hodiny, takže som ho videla len z diaľky. Chvíľu som ho hľadala aj po vyučku, no potom som si spomenula, že má futbal.

Teraz sedím v detskej, hľadím na mobil a snažím sa ho donútiť, aby zabzučal.

16.20

Som ja ale šiši. Ešte stále je na futbale. Tréning sa končí o pol piatej, takže mi zrejme napíše až po ňom.

16.31

Asi sa chce najprv prezliecť.

16.40

Asi chce ísť najprv domov...

17.04

Žeby sa chcel najprv navečerať?

17.30

Žeby sa šiel ešte osprchovať?

17.45

Žeby si šiel ešte dopriať dlhý penový kúpeľ?

18.06

Moja trpezlivosť má isté hranice, Daniel. Začína sa mi zdať, že si pekný ignorant!!!!

MYŠLIENKA DŇA:

ZDÁ SA, ŽE AJ KEĎ S NIEKÝM ZAŽIJEŠ
PEKNÉ RANDE, V ŠKOLE SA PO ŇOM
K SEBE STÁLE SPRÁVATE TAK AKO PREDTÝM
A V PODSTATE SA VÄČŠINU ČASU
IGNORUJETE. AJ TAK SI VŠAK MYSLÍM,
ŽE SOM NA TOM LEPŠIE AKO POPPY.
JA NA ROZDIEL OD NEJ ASPOŇ VIEM,
S KÝM CHODÍM.

PIATOK 20. MÁJA

7.45

Dnešok sa začal dosť zle.

Keď som vstala, zišla som na prízemie a mama mi popriala dobré ráno slovami: „Nezabudni, že dnes ideš k zubárovi, Lottie. Po prehliadke ťa zaveziem do školy.“

Pomoc, zubárov neznášam. Ten môj sa volá Biggins, roky k nemu chodí celá naša rodina a je to totálny suchár. Večne ma napomína, že nemám jesť sladkosti, piť šumivé nápoje a že si mám poriadne čistiť zuby. Ale keby som sa tým všetkým mala riadiť, život by bol strašná nuda.

17.10

Prehliadka u zubára dopadla zle. Priam katastrofálne.

Najprv mi dal prednášku o hromadení zubného povlaku, potom ma upozornil, že zuby si treba umývať dvakrát denne minimálne dve minúty (kto má na to čas?!) a nakoniec vyhlásil, že sa mi vpredu krivia zuby, lebo som si ako malá cmúlala palec, takže by som mala začať nosiť strojček.

Namietla som, že strojček „**NEPRICHÁDZA DO ÚVAHY!**“

„Nepreháňaj, Lottie,“ napomenula ma mama.

„Ak krivé zuby nezačneme riešiť čo najskôr, nakoniec budeš vyzeráť ako kobyľa, a to hádam nechceš.“

Milé!

„Ďakujem za postreh, ale mne sa kobyly celkom páčia. To ti asi nenapadlo, však?“ odvrkla som.

Mama neodpovedala, takže som si myslela, že som vyhrala, ale len do okamihu, kým pán Biggins nevyhlásil, že mi ide spraviť odtlačky zubov. Sotva to dopovedal, napchal mi do úst odporne mäkkú hmotu, z ktorej ma napínalo na vracanie. Vzápätí skonštatoval, že sa nám z ambulancie ozvú, aby sme si dohodli termín založenia strojčeka.

Mohol ma takto **TOTÁLNE** odignorovať?!

Strašne som sa rozčúlila. Hlavne preto, že mi nakoniec napriek faktu, že už chodím na strednú, bez hanby ponúkol nálepku. A keďže sa ku každému vždy snažím byť slušná, mlčky som si ju vzala a bez rozmyslu si ju nalepila na školskú uniformu.

Horšie však je, že som potom na tú nálepku úplne zabudla a keď som v polovici hodiny prišla na geografiu, Amber mi hneď začala tliekať a vyhlásila: „Výborne, Lottka Šalotka, za to, že si bola u zubára taká statočná, si zaslúžiš pochvalu!“

Išla som sa prepadnúť od hanby. Rýchlo som nálepku strhla, pokrčila ju do guľôčky a hodila ju do nej.

„ÁUUUUUU! Pán učite! Hodila do mňa nálepku a trafila ma do oka! Mohla som oslepnúť. ÁUUUUUU!“

„Dievčatá, prosím vás! Práve sa vašim spolužiakom snažím vysvetliť, ako vznikajú vápencové útvary, a sústavne ma pri tom vyrušujete. Nezostáva mi iné, než vám dať poznámku, a ak neprestanete, pošlem vás rovno do riaditeľne!“

ACH. Druhá poznámka za týždeň. Ak ich za polrok nazbieram päť, škola zavolá rodičom.

P. S. Daniel stále **NEPÍŠE!** Ale aspoň mi v škole zamával. To je hádam dobré znamenie.